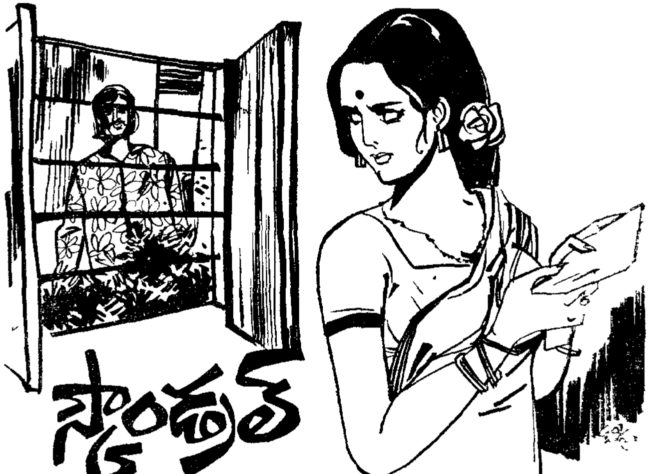

స్కౌండ్రల్

పి.యస్.నారాయణ

'ఫట్' మంటూ రాయొచ్చి కాళ్ళదగ్గర పడింది.

ఉలిక్కిపడింది సరోజ

ఆ రాయికి మామూలుగా ఓ కాగితం చుట్టివున్నది చటుక్కున తలెత్తి కిటికీ లోనుంచి పక్కయింట్లోకి చూచింది. ఆ స్కౌండ్రల్ అక్కడే వున్నాడు.

విసురుగా లేచి కిటికీ తలుపులు విరిగేలా మూసింది

'ఛీ!ఛీ!...మనిషికాదు...! వాడూ–వాడి హిప్పీజుట్టు, సైడ్‌లాక్స్, గొట్టం ప్యాంటు...రౌడీ వెధవ!'

చికాగ్గా లేచి నిలబడింది ఎదురుగ్గా నిలువుటద్దం తనని పరీక్షిస్తున్నట్లే వున్నది తన మొహంలోని చికాకును తనకు చూపిస్తోంది

గాలి కెగురుతున్న జుట్టు కళ్ళమీదకు పడుతోంది ఓరగా ఒక పక్కగా పెట్టుకున్న గులాబీ తనలోని అందాన్ని ద్విగుణీకృతం చేస్తున్నది. ఐటెక్స్ అసలే పెద్దవైన కళ్ళను మరింత పెద్దవి చేస్తున్నది ఆకుపచ్చబొట్టు అందంగా మెరిసిపోతోంది.

తన అందం చూసి తనకే గర్వం వేస్తోంది. నిజమే – ఆ పక్షీంద్రుడు తనంటే పడిచావటంలో అసహజమేమీ లేదు.

కానీ ఇదేగనుక కాలేజీ అయివున్నట్లయితే తన ఎడంకాలిచెప్పు తెగివుండేది. వాడి పళ్ళు ఊడి వుండేవి.

రాతికి చుట్టివున్న కాగితాన్ని నిర్లక్ష్యంగా విప్పింది.

"ప్రేయసీ,

ఇదే నీకు నా అంజలి ... నీ దయ నామీద ఎన్నడు? నీ కోసం తపించే నీవాడు!"

"స్కౌండ్రల్!" కళ్ళు ఎరుపెక్కగా మరోసారి కసిగా తిట్టుకున్నది.

ఇదెక్కడి పీడ తనకు?

ఈ రోజయినా గట్టిగా చెప్పాలి ఆయనకు - ఈ యిల్లు ఎంత త్వరగా మారితే అంత మంచిది. ఇక ఒక్క క్షణం ఈ యింట్లో ఉండగూడదు... వేధప చికాకు...

తలుపు తట్టిన శబ్దమయింది

'శ్రీవారు వచ్చినట్లున్నారు!' అనుకుంటూ వడివడిగా వాకిట్లోకివచ్చి తలుపు తీసింది.

ఆయనే!—తలుపు తెరవగానే శ్రీరామచంద్రుడిలా చిరునవ్వుతో కనబడ్డారు

"యస్ ప్లీజ్!" ఒక్క అడుగు వెనక్కు వేసింది ఆహ్వాన సూచకంగా సరోజ.

"థాంక్యూ!" లోపలకు వచ్చాడు సరోజభర్త సుందరమూర్తి.

తలుపు దగ్గరకువేసి, గడియ బిగించి, ఆమె నడుంచుట్టూ చేయివేసి నడిపించసాగాడు

"వదలండి మాష్టారూ! నలుగురూ చూస్తే నవ్విపోయేను!"

"ఎవ్వరు నవ్వితే వాళ్ళపళ్ళే బయట పడేను...మనకేల!"

"ఒన్ మినిట్...మీకిష్టమైన మైసూర్ పాక్ చేశాను!"

"అయితే త్వరగా మేడమ్.. నడుం" చుట్టూ చేయి వదలటం...ఆవిడగారు తుర్రుమంటూ, వెక్కిరిస్తూ లోపలకు పోవడం ఒక్కసారే జరిగినయి

తరువాత ఐదునిముషాలకు కాఫీ చేతి కందిస్తూ, "వెంటనే వెళ్ళి మరో ఇల్లు చూడండి ... ఎన్నిసార్లు చెప్పించు కుంటారు నాచేత?" అన్నది కినుక నటిస్తూ సరోజ

"నేను చూడను...కారణం ఏమిటో చెప్పందే నాకు చూడాల్సిన అవసరం లేదు...ఇంత చక్కటి కొంప ఈ హైద్రాబాద్ మొత్తంమీద ఎక్కడ దొరుకుతుందో చెప్పు...ఇంత చక్కటి గాలి చికాకు కలిగిస్తోందా?...ఇంత మంచి ఆవరణ అంత అందహీనంగా న్నదా?... చక్కటి పూలచెట్లన్నీ వెగ టేస్తున్నయ్యా .గదుల్లో ఇంత వెలుతురు కళ్ళకు కంటకంగా వున్నదా?"

"ఉఁహూఁ. . .అవేంకాదు!" మురి పెంగా భర్త మొఖంలోకి చూచింది.

"మరేమి?"

"ఈ వాతావరణం నాకు నచ్చటం లేదు!"

"ఏమైంది ఈ వాతావరణానికి...?" నుదురు చిట్లించి కాస్త విసుక్కుంటు న్నట్లుగా అంది.

అసలు సంగతి చెప్పేద్దామా అనేట్లుగా నాలిక చివరిదాకా మాటలు వచ్చినయి. అమాట వింటూనే ఈయనా ఆ

స్కౌండ్రల్ కొట్టుకోరుకదా! అసలే వాడికి ఇనుప ఊచల చేతులు...

"కారణం ఏదీ లేదండీ...ఒకటే బోర్ నాకు...ఎక్కడన్నా పదిమంది వున్నయింట్లో చిన్న భాగం అద్దెకు తీసుకోండి...ఇలా ఇండిపెండెంట్ హౌస్ వద్దు...?"

"ఇట్లో అంత సంచు ఎందుకు... హాయిగా వంటరిగా బ్రతక్క...అంతగా తోచకపోతే పక్కనున్న ఇళ్ళల్లో మనుష్యులు లేరా? వాళ్ళు నీతో మాట్లాడరా?"

"ఊహూ....!" అన్నది కళ్ళు సగం మూసుకుంటూ. "వాళ్ళంటే నాకు చచ్చే భయం!"

"ఏ?"

"వాళ్ళు బాగా డబ్బున్నవాళ్ళు .. మనమా అటూఇటూ కాని మధ్యరకం వాళ్ళం!"

"—అంటే యిన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ అన్న మాట!" సుందరమూర్తి పక్కున నవ్వాడు లేచి నిల్చుంటూ.

"మీ రెన్నైనా అనండి ... నాకి యింట్లో ఉండటం యిష్టంలేదు!" ఆ స్కౌండ్రల్ గుర్తుకు వస్తుంటే సగం శరీరం సిగ్గుతో చచ్చిపోతోంది.

"నాకీ యింట్లో వుండటమే యిష్టం...!" అంటూ ఆమె బుగ్గమీద చిటికివేసి, "మేడమ్...త్వరగా కాసీయ్ ...రామ్మూర్తి స్కూటర్ తెస్తాను... కోడెనాగుకు వెళ్దాం!" అంటూనే పక్క గదిలోకి వెళ్ళాడు.

చేతిలోవున్న పుస్తకాన్ని నేలమీద విసురుగా కొట్టింది సరోజ. "ఛీ! ఏం మనిషి...ఎలా చెప్పాలి ఈయనకు... ఎలా చెబితే అర్థమవుతుంది?"

బాత్‌రూం తలుపు తీసింది మొఖం కడుక్కునేటందుకు.

"నగుమోము గనలేని..." పక్క యింట్లో ఆ స్కౌండ్రల్ చెల్లెలు పాడుతోంది.

ఎంత చక్కగా పాడుతోంది ఆఅమ్మాయి...?

ఆ అన్నకు తగిన చెల్లెలేకాదు . . . ముచ్చటగా కుదురుగా వుంటుంది...ఆ కంఠం వీణమీటినట్లే వుంటుంది .. ఆ అమ్మాయి పాట వింటుంటే అమృతాన్ని సేవిస్తున్నట్లే వుంటుంది—ఒక్క చేతి వేళ్ళే సమంగా వుండనప్పుడు ఒకతల్లి పిల్లలు ఒకటిగా వుండాలని మాత్రం ఎక్కడున్నది?

మొహం కడుక్కున్నది సరోజ.

మళ్ళీ ఆ రౌడీ పెద్దమనిషి కళ్ళ ముందు తారట్లాడాడు

చేతికున్న సబ్బును కడుక్కుంటున్న దల్లా ఒక్క క్షణం ఆగింది.

ఆ మొగ రాక్షసుడికి చెల్లెలున్నదనే జ్ఞాపకంలేదా? తననీ ఒక చెల్లెలనే ఎందుకనుకోడు?

ఆమె ఆలోచనలు పరిపరివిధాలుగ పోసాగినాయి.

ఈనాటి విద్యావిధానాన్ని, సినిమాలను—మనుష్యులను, వాళ్ళ మనస్సులను కాలుష్యం చేసే ఈ ప్రపంచాన్నీ కాసేపు తిట్టుకున్నది.

వీళ్ళు ఎప్పటికి బాగుపడేను?

భర్త పక్కన కూర్చొని సినిమా చూస్తున్నా మనస్సంతా చి కాగ్గా నే వున్నది.

ఇదెక్కడి పరీక్ష తనకు?

ఎలా ఈ వలయంనుంచి తను బయటపడడం?

ఏం చేయాలి?

--ఏం చేయాలో ఎంతగా ఆలోచించినా అర్థమే కావటంలేదు!

భర్తకు చెబితేనో అసలు సంగతి—చప్పట్లుకొడితే శబ్దమవుతుంది. వాళ్ళిద్దరూ రోడ్డెక్కితే పరువుపోయేది తనదే!

సినిమాలో ఏవేవో బొమ్మలు కదలాడుతున్నాయికాని ఒక్కటీ సరోజ మనస్సుకు ఎక్కటమేలేదు...సుందరమూర్తి మధ్యలో రెండు మూడు విట్లు వేసినా అన్యమనస్కంగా నవ్వి వూరుకున్నదేగాని ఆనందించలేకపోయింది.

ఆ రాత్రి ఆమె సరిగ్గా నిద్రగూడా పోలేదు!

* * *

మూడోరోజు సాయంత్రం...

ఈ ప్రపంచంమీద విసుగొందిన సూర్యుడు ఎప్పుడు పడమటి కొండల వెనక్కు పారిపోదామా అని ఆలోచిస్తున్న సమయంలో...

సుందరమూర్తి ఇంకో అరగంటకు ఇంటి వస్తాడనగా...

సరోజ నిలువుటద్దం ముందు నిల్చొని ...అద్దంలో చూచుకుంటూ తన కిష్టమయిన తెల్లచీరె కట్టుకున్నది. తెల్ల జాకెట్టు తొడుక్కున్నది. మొఖానికి పౌడరు రాసుకొని ఎర్రటి కుంకుమను బొట్టుగా పెట్టుకున్నది... పక్కనేవున్న స్టీలుపళ్లెంలోని మల్లెమాలను తలలో పెట్టుకుంటున్న సమయంలో...

పక్కింట్లోనుంచి ఆ అమ్మాయి "ఓర జూపు జూచేది న్యాయమా..." అంటూ పాట అందుకున్నది.

ఆ పాట గింగిరాలు తిరుగుతూ సరోజను సన్నజాజి తీగెలా అల్లుకుపోయింది—ఎంత తీయని గొంతు!

అద్దంలో తనని తాను చూచుకుంటూ అందమయిన ఆ పాట వింటూ తన్మయంగా వున్న సరోజ ఉలిక్కిపడేలా కిటికీలోనుంచి 'ధన్' మంటూ ఓ ఉండ వచ్చి కాళ్ళముందు పడింది.

సరోజ గుండె దడదడలాడింది.

భయంగా తలెత్తి కిటికీలోనుంచిచూస్తే ఆ స్కౌండ్రల్ నవ్వుతూ చేయెత్తి 'టాటా' చెబుతున్నట్లుగా వేళ్లూపుతున్నాడు.

నుదురు చిట్లించి అసహ్యంగా అతడి

మొహంలోకి ఒక్కసారి చూచి కిటికీ తలుపులు మూసివేసింది.

"స్కౌండ్రల్!"

చీకటిగా ఉన్న గదిలో లైటు వేసింది.

క్రిందపడిన కాగితపు వుండను వాకిట్లో మురుగ్గుంటలోకి విసిరేయాలన్నట్లుగా చేతిలోకి తీసుకున్నది.

అందులో మల్లెపూల దండ వున్నది.

దాన్ని చుట్టిన కాగితంమీద ఇలా రాసి వున్నది.

"ప్రేయసీ,

ఈ మల్లెలను అలంకరించుకొని వాటికి అందాన్ని ప్రసాదించు. తిరిగి వాటిని నాకే ప్రసాదించు.

—నీ ప్రియుడు."

నీరసంగా భయంగా మంచంమీదకు వాలిపోయింది సరోజ.

అతడు రాబందులా కనబడుతున్నాడు. అతడు రాక్షసుడిలా కనబడుతున్నాడు. అతడు తన రక్తాన్ని పిండుతున్నాడు. అతడు తన ఆనందానికీ, సౌభాగ్యానికీ కత్తెరే అవుతున్నాడు!

అతడు తనని చంపేస్తున్నాడు.

ఛ!ఛ!...

ఈ యింట్లో ఇంకొక్క క్షణం గూడా వుండగూడదు. ఈ యింట్లోనుంచి ఆయన మారననే అంటే తను పుట్టింటికైనా వెళ్ళిపోతుందిగాని ఇక్కడమాత్రం వుండదు!

పెట్టుకున్న పూలనుగూడా తీసివేసి చికాగ్గా విసిరివేసింది అలా మంచంమీద చీరె మడతలుపడుతున్నా నిర్లక్ష్యంగా ఆలోచిస్తూ అన్యమస్కంగా పడుకున్నది

సరోజ కళ్ళమ్మట నీళ్ళు గిర్రున తిరిగినయి

ఈ ప్రపంచంమీద, ప్రపంచంలోని మొగవాళ్ళమీద తెలియని కసి ఏర్పడింది కళ్ళు ఎర్రబడినయి పిడికిలి బిగుసుకుపోయింది

ఒక్క ఉదుటున మంచంమీద నుంచి లేచింది

సూట్కేసు తీసింది తన గుడ్డలు మడతలుపెట్టి దాంట్లో పేర్చసాగింది

అప్పుడే సుందరమూర్తి తలుపు తట్టాడు

కోపం గుండెల్లో ఉవ్వెత్తుగా ఎగతన్నగా పెద్ద పెద్ద అంగలతో వెళ్ళి తలుపుతీసి గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగింది

"ఓయ్ సరోజా! సర్కస్ కు వెళ్దామా? "

"నేను మాయింటికివెళ్ళిపోతున్నాను" అన్నది వెనక్కు తిరగకుండానే

"అదేం ఉత్తరం ఏదైనా వచ్చిందా?"

"లేదు!"

"మరి?"

"మీరు యిల్లుమార్చి ఉత్తరంరాస్తేనే తిరిగివచ్చేది."

"సరోజా! నీకేమైంది? ఈ ఇల్లంటే నీ కెందుకింత వెగటు ఇంత చక్కటి ఇల్లు మరొకటి నీకు దొరుకుతుందనే!" అన్నాడు విసుగ్గా సరోజ భుజంమీద చేతులువేసి తనవైపుకు తిప్పుకుంటూ

"ఈ యింట్లో దయ్యాలున్నయ్యనీ అదయ్యాలతోనే పగలంతా నేను ఒంటరిగా పోరాడుతున్నానని మీకు తెలుసా!" అన్నది కళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తుండగా సరోజ

"దయ్యాలా?"

"ఆఁ మధ్యాహ్నం పూట నా గుండెల్ని పిండుతున్నాయి నా రక్తం చూస్తేగాని వదిలేలా లేవు అవి నన్ను" అన్నది కసిగా

"సరోజా!"

"అవును ఆ దయ్యం ఆడవాళ్లనే పట్టుకు పీడుస్తుందల్లే వున్నది మీరటు వెళ్లటం అది నావెంట బడటం నా గుండెలు చూడండి గాట్లతో నెత్తురెలా చిమ్ముతున్నదో!"

"సరోజా!" ఆమె ఆవేశానికి అతడు మరింత నీరసించిపోయాడు

"నిజమా! నిజంగా వున్నయ్యా దయ్యాలు ఈ యింట్లో "

"నిజం! కావాలంటే నాచీరె కట్టుకొని రేపు పగలంతా ఈ మంచంమీద పడుకొని వుండండి!" అన్నది అంత కోపంలోనూ భయంతో బిగుసుకుపోతున్న భర్త

మొఖాన్ని చూచి ఉబికివస్తున్న నవ్వును ఆపుకుంటూ.

"సరే! అయితే నీవేం వూరికి వెళ్ల నక్కరలేదు ...మరో యిల్లు చూద్దాం!" అన్నాడు, మొఖమంతా నల్లబడిపోగా ......చికాగ్గా. అతనేదో స్వంత యిల్లే పోగొట్టుకొంటున్నంత దిగులుగా, నీర సంగా.

*   *   *   *

పదిరోజుల తరువాత ఓ సాయంత్రం సరోజ ఏరికోరి పదిమందివున్న పెద్ద లోగిలిలో అద్దెకు తీసుకొన్న చిన్న భాగంలో నిలబడి — నిలువుటద్దంలో తన అందాన్నే తను చూచుకుంటూ, గర్వపడుతూ నవ్వుకుంటున్న సమ యంలో.........

"ఫట్" మంటూ ఓరాయి కిటికీలో నుంచి వచ్చి లోపల పడింది.

ఆ రాతినీ, రాతికి చుట్టివున్న కాగి తాన్నీ చూస్తూనే సరోజ ప్రైప్రాణం పైనే పోయింది!

ఇంతదూరం వచ్చిన ఆ స్కౌండ్రల్ తనని వదలనే లేదు!

ఊహూ!......

ఇక తాత్సారం చేసి లాభంలేదు.

రోడ్డుమీద పడి కొట్టుకుంటే కొట్టు కున్నారు. ఆయనకు చెప్పక తప్పదు...

కిటికీలో నుంచి చికాగ్గా, అసహ్యంగా రోడ్డుమీదకు చూచింది.

ఆ స్కౌండ్రల్ వెనక్కు వెనక్కు చూచుకుంటూ రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు

"ఛీ! నీచుడా . . . పచ్చటి సంసా రంలో నిప్పులు పోస్తావా?. . . నీ ఆటలు ఇంకెన్నాళ్ళో సాగవులే . . . నీ అంతు తేల్చికాని నేను వదలను!" అనుకున్నది కసిగా.

ఆ రాతిని చేతిలోకి తీసుకున్నది.

ఉండకు చుట్టివున్న కాగితాన్ని విడ దీసింది.

"చెల్లీ!

నన్ను క్షమించు.

నీ భర్త విషపుచూపులనుండీ, పిచ్చి పిచ్చి వేషాల నుండీ— నా చెల్లెలు నలు గురి నోళ్లలోనూ పడకుండా బయట పడాలంటే నాకు ఇంతకు మించిన ఉపాయం మరొకటి తోచనేలేదు.

మీరు యిల్లుమారడమే నాకు కావా ల్సింది.

అందుకే ఏ పాపం ఎరగని నిన్ను, నీ మనస్సును కష్టపెట్టవలసి వచ్చింది.

మన్నించు.

— నీ దృష్టిలో చెడ్డవాడినైన "నేను".